

нажъ, госпожо, завалѣ дъждъ и подържа два-три дни. Ние се радваме за полцето ни, а тѣ — и майка и щерки се намръщили и повлѣкли като смола. „Скучно е“ казваше старата, наметнала се съ шалъ, приседнала, сгърнала ръце и свила се ъдвѣ на прага. Искаше да каже: саклетъ ги хванало отъ времето, не могатъ да правятъ расодки. Щеркитѣ работа не похващаха. Денемъ лежане, четене на книги, а вечеръ — расодки и юсмуване на месечина. Това имъ бѣ работата, съ майката . . . не знамъ, госпожо, каква бѣ тая майка.

— Настояща слугиня, — отговори госпожата.

— Свѣтъ широкъ, госпожо, човѣци — всѣкакви далъ Господъ. Та си казваме: добре че въ града не е всичко такова като тая челедъ тръгнала и тя свѣтъ да свѣтува по селата . . .

Когато Мичо говорѣше това, той и не съгледа, че отдолу, по улицата бързаше жена съ тънъкъ колецъ на рамо, забрадена съ низко спусната до очитѣ черна, широка забрадка, покриваща рамената и гърба ѝ, препасана съ жълта престилка и обуца съ червени калци надъ боситѣ стѣпала.

Щомъ тя стѣпи на моста и чу гласа на Мича, обърна се и внезапно застана поразена.

Това бѣ жена му.

Измѣри го тя съ очитѣ си еднажъ, дважъ, кръстейки се удивена, като го виждаше всрѣдъ водата и при чужди жени — при гражданкитѣ! . . . Устата ѝ се сви отъ гнѣвъ, долната устна затрепера.

Причината за единъ скандалъ бѣ на лице.

Въ женитѣ, които бързо схванаха, коя е тя и кжде ще падне тежестъта на гнѣва ѝ, въ първия още мигъ настана силна тревога. Всички отново присмирѣха надъ работата си, бледни, и съ наведени глави очакваха всѣка отдѣлно съ страхъ и потайно женско любопитство, какво интересно ще има да става сега.

Златната госпожа, обаче, държеше високо главата си и сега. Тя чакаше спокойно своя редъ, ако стане нужда, да се намѣси.

За добра честь, тревогата продължи само единъ мигъ. Мичовица излѣзе благоразумна. Дали за това, че тукъ бѣ и златната госпожа, чийто благъ погледъ тя още въ началото съзрѣ и гнѣва ѝ се изпари, или пъкъ реши въ себе, да притисне за мигъ съпружеската обида, та дома, между четири очи, да търси смѣтка отъ мъжа си. Когато съзрѣ, обаче, колелото въ водата и Мичо отгоре му, изчезнаха всѣкакви съмнения и тя на край добродушно се усмихна.